

Xavier Trias i Vidal de Llobatera

El tapat?

Nascut a Barcelona el 5 d'agost de 1946. Casat i amb quatre fills. Llicenciat en Medicina i Cirurgia, especialitzat en pediatria, per la Universitat de Barcelona, va completar (de 1971 a 1973) la seva formació a Gènova i Berna, on es va dedicar a l'estudi de les malalties metabòliques, la seva diagnosi i el seu tractament. Des de 1974 a 1981 va exercir de metge pediatra a l'Hospital infantil de la Vall d'Hebron. Militant de CDC d'ençà de 1979.

El 1988 ser nomenat Conseller de Sanitat, en substitució d'una institució dins el partit com va ser Josep Laporte. El 1995 va passar a ocupar la Conselleria de Presidència, com a mostra palpable de l'aleshores tan esbombada renovació del partit i en detriment d'un ferm aspirant a aquest càrrec: Macià Alavedra.

En el partit és conegut per la seva declarada lleialtat al president. De fet el seu astre polític comença a lluir amb força a partir de la crisi del partit el 1992, quan es desfà del seu passat *roquista* i pren clarament partit per Jordi Pujol. El Consell Nacional extraordinari que es celebra el 31 de gener de 1993, després del Congrés, a part de la *purga roquista* que du a terme en el Comitè Executiu del partit, es caracteritza per l'entrada en ell de membres del partit d'estricta lleialtat política *pujolista*, sorgits de l'administració de la Generalitat entre els quals hi ha Joan Vallvé, Joaquim Triadú i el mateix Trias. Aquests polítics, així, encarnen la tan exigida per les bases renovació del partit, però en el cas de Trias el que més pesa és la seva eficàcia en el terreny tècnic i de gestió. D'aquesta manera Xavier Trias es va guanyar el reconeixement del president català, i amb això, la seva simpatia en vistes de la marcada modèstia del conseller, així com també la seva renúncia a acaparar el protagonisme d'aquesta gestió. Discreció i poc afany de protagonisme són qualitats molt valorades per Pujol, i si a més li sumem una bona gestió i una lleialtat i admiració declarada vers ell, l'èxit podem dir que estava assegurat.

Va ser un dels tres aspirants (junt amb Molins i Mas) a ser l'*alcaldable* convergent a les darreres eleccions per Barcelona. Va saber esperar. Va restar al costat de Pujol, qui deia que el necessitava al seu costat al Govern, i així va rebre com a recompensa (paradoxalment) un destí una mica més enllà de l'altra vorera de la plaça de Sant Jaume: Xavier Trias va rebre l'encàrrec del President de ser el candidat de CiU a les eleccions generals del 2000. La cosa estava complicada per als convergents. Pujol va dubtar molt a "desprendre's" de Trias, però ho va fer donant-li tot el suport personal i logístic. En el seu



ARXIU / JORDI PLAY

Xavier Trias és l'home de CiU a Madrid. Després de suportar amb relativa efectivitat el que havia de ser l'anomenat "efecte Piqué" en les passades eleccions al Congrés de Diputats de Madrid, Trias ha adquirit, amb la majoria absoluta del PP, un paper clau en les relacions entre CiU i populars.

adéu com a conseller, Trias va rebre un multitudinari homenatge, on 800 representants de la flor i nata del món econòmic i empresarial de Barcelona van donar el seu suport al conseller sortint. I Trias no va fallar. Convergència i Unió va mantenir la seva representació, amb el problema que la majoria absoluta del PP va tirar pel terra el "som necessaris" de l'eslògan nacionalista.

Ara, Trias és l'interlocutor més destacat de CiU a Madrid. I això es comprova gràficament amb la presència física de Trias en totes les negociacions Estat-Generalitat al costat del conseller de torn. A més, és un important contrapès a les tendències sobiranistes dels partidaris d'Artur Mas, ja que en Trias sempre ha pesat més el vessant liberal que el nacionalista.

Amb vistes al congrés del novembre se li reserva un paper destacat. Es el president de la ponència d'organització del partit, des d'on establirà les bases de la futura remodelació de relacions amb Unió, definirà la reforma dels estatuts de CDC i articularà les diferents àrees del partit. A més, el seu nom sona reiteradament com a possible secretari general adjunt.

J. A. A.

els segons